

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 50/2017
07.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету против окривљене АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Ружице Филиповић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 166/10 од 08.07.2010. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1828/11 од 18.05.2012. године, у седници већа одржаној 07.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 166/10 од 08.07.2010. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1828/11 од 18.05.2012. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 166/10 од 08.07.2010. године, између осталих, окривљена АА оглашена је кривом због извршеног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које јој је суд изрекао условну осуду тако што јој је утврдио казну затвора у трајању од 30 дана која се неће извршити уколико у року од годину дана, по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је суд осудио на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужна платити у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. Окривљени су обавезани да суду накнаде трошкове паушала, као у изреци пресуде док свака странка сноси своје трошкове кривичног поступка а приватни тужиоци ББ, ВВ и АА су ради остварења имовинскоправног захева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1828/11 од 18.05.2012. године, ставом I, поводом жалби бранилаца окривљених ББ, ВВ и АА, а по службеној дужности, преиначена је првостепена пресуда, у осуђујућем делу, у односу на продужена кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ тако што је апелациони суд, на основу члана 354. тачка 3. ЗКП одбио оптужбу према окривљеном ББ да је извршио продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, према

окривљеној ВВ да је извршила продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и према окривљеној АА да је извршила продужено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, па су трошкови кривичног поступка пали на терет буџетских средстава.

Истом пресудом ставом II, поводом жалби бранилаца окривљених ББ и АА, а по службеној дужности, преиначена је првостепена пресуда у осуђујућем делу, у односу на кривична дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је апелациони суд окривљеном ББ и окривљеној АА због извршеног по једног кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за која су првостепеном пресудом оглашени кривим, изрекао условне осуде, тако што је утврдио казне затвора у трајању од по 30 дана које се неће извршити уколико окривљени у року провере од једне године, по правноснажности пресуде, не изврше ново кривично дело, док су жалбе бранилаца окривљених ББ и ВВ и браниоца окривљене АА одбијене као неосноване и првостепена пресуда потврђена у непреиначеном делу.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљене АА, адвокат Ружица Филиповић, поднела је захтев за заштиту законитости због „повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. Законика о кривичном поступку и због повреде уставног права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије“, уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да окривљену АА ослободи од оптужбе, те да утврди да нужни издаци падну на терет буџетских средстава Републике Србије или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Надаље, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, је прописано због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези

става 4. ЗКП, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

У предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ружице Филиповић, није изричито указано ни на једну од таксативно наведених повреда закона из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, које представљају законом прописане разлоге за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости, од стране окривљеног преко браниоца.

Поднетим захтевом браниоца окривљене се, без нумеричког означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП изношењем детаљних разлога и анализом истих, због чега је по виђењу браниоца учињена иста битна повреда одредаба кривичног поступка.

Поред тога, поднетим захтевом се указује на погрешну оцену изведених доказа, посебно оцену исказа оштећених ББ и ВВ, те исказе сведока ГГ, ДД, ЂЂ ...; да није правилно цењен налаз вештака медицинске струке Градимира Ценића као и извештај службе Хитне помоћи Дома Здравља у Врању ... чиме се побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања - одредба члана 440. ЗКП која није, као ни одредба члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, преко браниоца, те је поднети захтев одбачен као недозвољен.

Код напред наведеног Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић